

15-03-2000

Plenaire middagvergadering nummer 44

Actuele vraag van de heer Leo Peeters tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het overleg met de federale regering betreffende de politiehervorming en de gevolgen hiervan voor de gemeenten - 187 (1999-2000)

Norbert De Batselier: Aan de orde is de actuele vraag van de heer Peeters tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het overleg met de federale regering betreffende de politiehervorming en de gevolgen hiervan voor de gemeenten.

Leo Peeters: Er schort duidelijk iets aan het overleg met de federale regering. De politiehervorming gaat van start met een aantal pilootprojecten. Het kan toch niet dat een burgemeester rond 19 uur gebeld wordt met de vraag of zijn gemeente een pilootproject wil opstarten, als de bevoegde federale minister al de volgende morgen om 11 uur een persconferentie houdt. Hoe kunnen die projecten al op 15 april van start gaan als de betrokken gemeenten nog niet over informatie beschikken?

Er zijn bovendien nogal wat gevolgen voor Vlaanderen. De gemeenten zullen allerhande vragen moeten oplossen over infrastructuur, wedden of samenwerking. Toch is er nog geen informeel contact geweest tussen de federale minister van Binnenlandse Zaken en de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden.

Klopt het dat minister Sauwens uitdrukkelijk om een bijeenkomst moest vragen? Is er al overleg geweest? Hoe groot zijn de financiële gevolgen voor de lokale besturen? Iedereen die begaan is met de politiehervorming, is geïnteresseerd in uw antwoord.

Minister Johan Sauwens: Er is geen enkel overleg over de politiehervorming geweest met de Vlaamse regering. Vlaanderen is verantwoordelijk voor het toezicht op het personeelskader en op de begroting van de gemeenten. De politiehervorming heeft een financiële weerslag op de meerjarentelling van de gemeenten wat het personeel en de huisvesting betreft. Bovendien drukken er nu al een aantal nieuwe lasten op de gemeenten, onder meer de stijging van de pensioenen, de daling van de inkomsten uit de intercommunales en de stijging van de milieu- en afvalkosten. Dat laatste hebben we echter zelf in de hand aangezien in het regeerakkoord bepaald is dat de criteria voor het gemeentefonds herschikt kunnen worden volgens de financiële draagkracht van de gemeenten. De factuur van de politiehervorming bepaalt de financiële ruimte van de gemeenten. Daarom heb ik dringend overleg gevraagd met mijn federale ambtsgenoot. Omdat dat niet lukt, heb ik een beroep gedaan op het instrument van de interministeriële conferentie. Men dient te beseffen dat er in de federale staat meer samenwerking nodig is.

Norbert De Batselier: Het incident is gesloten.

Vraag nr. 100
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Mobiliteit – Gehandicapten

De laatste maanden is er in de media veel aandacht besteed aan de mobiliteit. Verscheidene positieve maatregelen werden getroffen om mensen via financieel interessante maatregelen een betere en uitgebreidere toegankelijkheid te verschaffen tot het openbaar vervoer. Hierbij heeft men zich voornamelijk laten inspireren door specifieke doelgroepen in onze samenleving, zoals kinderen, ouderen en ambtenaren.

Een heel belangrijke groep, met name de gehandicapten, werd hierbij toch wel minder betrokken. Het is juist deze doelgroep die vaak nood heeft aan betere collectieve en individuele voorzieningen om het gebrek aan mobiliteit te compenseren.

Op middellange termijn zal men als het ware een uitgebreid net van aangepast vervoer voor deze mensen moeten uitbouwen om aan hun onmiddellijke noden te voldoen.

1. Kan de minister vice-president toelichten welke projecten worden uitgewerkt om voormelde problematiek aan te pakken ?
2. Op welke manier wordt overleg georganiseerd met deze doelgroepen of de vertegenwoordigers ervan ?

Antwoord

1. In een mededeling aan de Vlaamse regering van 10 maart 1998 engageerden de Vlaamse ministers Eddy Baldewijns, bevoegd voor Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, Luc Martens, bevoegd voor Cultuur, Gezin en Welzijn, en Brigitte Grouwels, bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid, zich om een oplossing op korte termijn en een structurele oplossing op lange termijn te zoeken inzake de problematiek van het aangepast vervoer voor personen met beperkte mobiliteit (PBM). Tevens gelastte de Vlaamse regering de Vlaamse minister bevoegd voor Vervoer met de coördinatie van dit dossier.

Aan de voorgestelde oplossing op korte termijn wordt intussen uitvoering gegeven. Deze oplossing houdt enerzijds het toekennen in van tien werkervaringsplaatsen (WEP+) aan vier be-

staande diensten voor aangepast vervoer en anderzijds het ter beschikking stellen van overbruggingskredieten voor het begrotingsjaar 1998 aan voornoemde diensten voor de financiering van de eigen bijdrage in de loonkosten van voormelde werkervaringsplaatsen.

De oplossing op lange termijn bestond erin om in samenwerking met de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM) De Lijn en de provincie-, gemeente- en stadsbesturen proefprojecten voor het vervoer van personen met beperkte mobiliteit op te zetten in alle provincies van Vlaanderen. Gezien de geringe belangstelling van provincie-, gemeente- en stadsbesturen werden deze proefprojecten niet opgestart in 1999 en werden er opnieuw overbruggingskredieten ter beschikking gesteld van de vier bestaande diensten voor aangepast vervoer.

Bij de invoering van de projecten "basismobiliteit" vanaf 2000 wordt aan de VVM De Lijn opdracht gegeven om bij het opstarten van belbusprojecten contact op te nemen met het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH), om over de adressenlijst te beschikken van de personen met een handicap die in het belbusgebied wonen.

2. Er worden geregeld overlegvergaderingen gehouden tussen voormelde kabinetten, de administratie, de VVM De Lijn en vertegenwoordigers van verenigingen van gehandicapten.

Vraag nr. 21
van 20 oktober 1999
van de heer LEO PEETERS

Gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen – Stand van zaken

Als gemeente ben je genoodzaakt een jeugdwerkbeleidsplan in te dienen bij de bevoegde dienst van de Vlaamse overheid. Een goedkeuring van dergelijk plan betekent voor de betrokken gemeente een subsidie door de Vlaamse overheid van tachtig procent van de geplande toelagen.

Voor de periode 1999-2001 moesten de gemeenten reeds vorig jaar hun plannen indienen.

Er blijken op dit ogenblik nog steeds gemeentebesturen te zijn die weigeren dergelijk beleidsplan op te stellen. Toevallig gaat het hierbij telkens om faciliteitengemeenten.

Met een dergelijke houding boycotten zij de ontplooiing van Vlaamse jongerenverenigingen en ontnemen zij dus een aantal kansen aan de jongeren voor wie dit specifiek beleid bedoeld is.

1. Wat is de stand van zaken in de verschillende gemeenten ?
2. Heeft de minister reeds initiatieven genomen tot verbetering van deze situatie ?

Antwoord

1. Op 10 november 1999 konden 298 gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen en het jeugdwerkbeleidsplan van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) 1999-2001 worden goedgekeurd. In zeven gemeenten werd bij ontstentenis van een gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan een gezamenlijk plan ingediend door de jeugdwerkinitiatieven van de betrokken gemeenten : Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel, Wezembeek-Oppem en Voeren.

De gemeente Wingene diende reeds een ontwerp van jeugdwerkbeleidsplan in : het wordt in de loop van deze maand voorgelegd aan de gemeenteraad.

Blijven de gemeenten Spiere-Helkijn en Herstappe, die meedeelden dat ze zullen afzien van de opmaak van een jeugdwerkbeleidsplan. In

geen van beide gemeenten zijn er jeugdwerkinitiatieven.

2. Het decreet van 9 juni 1993, zoals gewijzigd bij decreten van 22 november 1995, 20 december 1996 en 12 mei 1998, bepaalt uitdrukkelijk dat gemeentebesturen die niet binnen de door de Vlaamse regering vastgestelde termijn een jeugdwerkbeleidsplan indienen, tweemaal worden aangemaand om dit alsnog te doen (artikel 5, § 2). In het uitvoeringsbesluit wordt bovendien in de procedure voorzien dat de afdeling Jeugd en Sport een herinnering stuurt aan het schepencollege indien het niet tijdig een ontwerp van jeugdwerkbeleidsplan voor advies aan de afdeling Jeugd en Sport bezorgt.

Dit wil zeggen dat de gemeentebesturen er tot driemaal toe formeel aan worden herinnerd dat zij een mogelijkheid tot subsidiëring laten liggen. Los hiervan zijn er ook informele telefonische contacten tussen de dossierbehandelaars of inspecteurs van de afdeling Jeugd en Sport en de jeugdambtenaren, secretarissen of schepenen in de betrokken gemeenten.

Met betrekking tot Wezembeek-Oppem en Kraainem kan ik melden dat de beide betrokken Vlaamse schepenen voor Jeugd momenteel uitzoeken hoe ze vooralsnog een gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan kunnen opmaken voor 2000-2001, met de nodige garanties voor de Vlaamse jeugdwerkinitiatieven. Het jeugdwerk is hier duidelijk geen vragende partij.

Ter informatie kan ik melden dat de provincie Vlaams-Brabant en de VZW De Rand vanaf 1 oktober 1999 een stafmedewerker voor Jeugd hebben aangeworven. Hij krijgt onder andere de opdracht om het jeugdwerk in de zes faciliteitengemeenten in de Brusselse Rand te ondersteunen bij de opmaak van hun jeugdwerkbeleidsplan. Hij geeft steun aan het overleg tussen de verschillende jeugdwerkinitiatieven en stimuleert de uitbouw van nieuwe initiatieven waar nodig.

Hij werkt ook uitdrukkelijk aan een strategie om de betrokken gemeenten te overtuigen van het belang van een gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan en de nood aan gemeentelijke ondersteuning voor het jeugdwerk. Het spreekt vanzelf dat deze jeugdwerker kan rekenen op de nodige inhoudelijke ondersteuning door de afdeling Jeugd en Sport van de Vlaamse Gemeenschap.

In Voeren werd eerder reeds door de Vlaamse Gemeenschap zelf een directeur-cultuurconsulent aangesteld ter behartiging van het cultuurbeleid. Hij coördineert in deze hoedanigheid in samenspraak met de Culturele Raad van Voeren ook de opmaak van het jeugdwerkbeleidsplan.

Vraag nr. 101
van 6 april 2000
van de heer LEO PEETERS

Bouwvergunningenbeleid – Toegankelijkheid voor mindervaliden

Uit onderzoeken van talrijke belangenverenigingen aangaande de toegankelijkheid van gebouwen voor gehandicapten blijkt dat deze veel te wensen over laat. Telkens stootte men op talrijke problemen aangaande de bereikbaarheid, de toegankelijkheid en de bruikbaarheid.

Volgens de belangenverenigingen ligt de oorzaak van de ongemakken voornamelijk bij de wet van 1975 die de toegankelijkheid voor gehandicapten zou moeten garanderen.

Het grote struikelblok is het feit dat deze wet enkel van toepassing is op gebouwen waarvoor een bouwvergunning wordt aangevraagd. Hierdoor ontsnappen de bestaande gebouwen aan de normen. Daarnaast klagen de betrokken organisaties over het gebrek aan controle.

Een opmerkelijke vaststelling is dat enerzijds de grote supermarkten over het algemeen wel toegankelijk zijn voor deze doelgroep, maar dat anderzijds een belangrijke instelling als De Post terzake veel te wensen over laat.

Naast voormelde problematiek zijn tevens de straten en het openbaar vervoer twee belangrijke obstakels voor mindervalide personen.

1. Heeft de minister reeds stappen ondernomen om deze problematiek aan te pakken en zo ja, welke?
2. Werd de mogelijkheid reeds onderzocht om dit probleem op te vangen in het decreet op de ruimtelijke ordening, waarin de bouwvergunningen worden behandeld en waarbij vooral bij verbouwingsopdrachten deze uitdrukkelijke opdracht zou moeten worden gegeven?
3. Welke timing werd vooropgesteld om hieraan iets te doen?

Antwoord

Vooreerst wens ik op te merken dat ik de bekommernis van de Vlaamse volksvertegenwoordiger omtrent de toegankelijkheid van gebouwen en van het openbaar domein deel. Mijn voorgangers hebben reeds een aantal belangrijke stappen voorwaarts gedaan.

Zo heeft de Vlaamse regering op 29 april 1997 (Belgisch Staatsblad 7/5/1997) een algemene bouwverordening inzake wegen voor voetgangersverkeer vastgesteld. Dit voorziet in een obstakelvrije loopweg met een minimale breedte.

Ook werd in het nieuwe decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening een belangrijke passage ingeschreven. Artikel 100, § 4 luidt immers : "De stedenbouwkundige vergunning bedoeld in artikel 99, § 1, 1° en 6° moet worden geweigerd wanneer niet is voldaan aan de regels betreffende toegang van personen met een verminderde beweeglijkheid tot al dan niet bebouwde onroerende goederen of delen ervan toegankelijk voor het publiek, tot installaties en wegen zoals deze bij wet of door de Vlaamse regering worden vastgesteld."

Dit artikel geeft de decretale grondslag om de wet van 1975 en het uitvoeringsbesluit van 1977 te actualiseren en vervolgens op een meer strikte wijze toe te passen, daar wordt vastgesteld dat de betrokken regelgeving te weinig bekendheid geniet, laat staan op systematische wijze wordt toegepast.

Zodra de inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999, gepland voor 1 mei 2000, is geregeld, zal ik niet nalaten hier werk van te maken.

Een mogelijke oplossing zou er kunnen in bestaan om terzake een gewestelijke stedenbouwkundige verordening uit te vaardigen. Het vaststellen van deze verordening kan geschieden met toepassing van artikel 54 van het decreet op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

In artikel 54 van dit decreet wordt immers gestipuleerd, ik citeer: "De Vlaamse regering kan gewestelijke stedenbouwkundige verordeningen vaststellen voor een deel van of voor het hele Vlaamse Gewest. Die

verordeningen bevatten de nodige stedenbouwkundige voorschriften om onder meer te zorgen voor : (...) 7° de toegang voor de personen met een verminderde beweeglijkheid tot al dan niet bebouwde onroerende goederen of delen ervan toegankelijk voor het publiek, tot installaties en wegen;(...)".

Artikel 105, § 2 van dit decreet bepaalt bovendien dat de vergunningverlenende overheid voorwaarden kan opleggen in het kader van het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning.

Vraag nr. 36
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :
minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie
Vraag nr. 97
van 2 december 1999
van de heer Leo Peeters
Blz. 487

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt
door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van
Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 21
van 26 oktober 1999
van de heer LEO PEETERS

Diabetici – Discriminatie

Dankzij de medische vooruitgang behoort suikerziekte niet meer tot de onoverkoombare medische aandoeningen.

Ondanks deze gunstige evolutie in de medische sector, worden de mensen met de ziekte nog dagelijks geconfronteerd met allerlei maatschappelijke problemen die (on)rechtstreeks voortvloeien uit hun ziekte.

Op het vlak van het afsluiten van een schuldsaldoverzekering, bijvoorbeeld in het kader van een hypothecaire lening, worden zij als het ware verplicht tot het betalen van een bijpremie om het zogenaamde "risico" van diabetici te vrijwaren. Verzekeringsinstellingen gaan hierin soms zeer ver en vragen extra premies van 100 tot 500 percent. Diabetici worden vaak ook geweigerd indien dergelijke bijpremies niet worden betaald. De verzekeraars baseren zich voor de risicobepaling trouwens nog op medische statistieken van twintig jaar geleden.

Dit is slechts één voorbeeld van discriminatie.

Een premiesysteem uitwerken op basis van recente medische kennis en wetenschap door middel van het gebruik van vastgelegde parameters, zou een mogelijke uitweg kunnen bieden voor deze problematiek.

1. In welke mate werd er reeds uitvoering gegeven aan vroeger ontwikkelde initiatieven terzake in het kader van het preventief gezondheidsbeleid ?
2. Welke nieuwe initiatieven ontwikkelt de minister terzake in het kader van het gezondheidsbeleid ?
3. Welke initiatieven ontwikkelt de minister om de diverse discriminaties te helpen wegwerken ?

Antwoord

Aangaande de problemen die diabetici hebben bij het afsluiten van een verzekering kan worden verwezen naar de federale bevoegdheid. Ook het uitwerken van een premiesysteem door middel van het gebruik van vastgelegde parameters of enig ander initiatief om de discriminaties te helpen weg-

werken, behoort niet tot de competenties van het Vlaams gezondheidsbeleid.

Wel kan worden verwezen naar een medische vragenlijst samengesteld op een federale consensusconferentie over sociale discriminatie en diabetes, gehouden op 20 november 1998 op vraag van de toenmalige minister van Volksgezondheid, die werd aanvaard binnen de BVVO (Beroepsvereniging van Verzekeringsondernemingen). Deze vragenlijst bevat relevante parameters die toelaten het verzekeringsrisico individueel en globaal te schatten. Het gebruik van deze uniforme en relevante vragenlijst schept de mogelijkheid betere statistieken op te stellen, die (weliswaar met vertraging) het effect van de moderne behandelingen zullen weerspiegelen.

Als Vlaams minister van Gezondheid acht ik elke vorm van ondermijning van risicosolidariteit in de ziekteverzekering politiek onaanvaardbaar, stellingname die ik ook bij de federale ministers van Sociale Zaken en Economische Zaken zal bepleiten.

26-01-2000

Plenaire middagvergadering nummer 26

Actuele vraag van de heer Leo Peeters tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oprichting van een dienst Interne Audit binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap - 130 (1999-2000)

De voorzitter: Aan de orde is de actuele vraag van de heer Peeters tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oprichting van een dienst Interne Audit binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Leo Peeters: Sedert de hervorming van het Hoog Comité van Toezicht houdt geen enkele instelling zich nog bezig met onderzoek naar onregelmatigheden en fraude bij de overheidsdiensten. De vorige Vlaamse regering had alles in gereedheid gebracht voor de inwerkingtreding van een dienst voor Interne Audit. Daartoe werd 50 miljoen frank uitgetrokken op de Vlaamse begroting van 1999. Hoever staat het dossier? Kan de dienst binnenkort in werking treden in het belang van de goede werking van de administratie en van de burgers?

Minister-president Patrick Dewael: Ik kan bijzonder kort antwoorden op deze vraag. In het Vlaams regeerakkoord voorzien we uitdrukkelijk in de oprichting van de dienst Interne Audit. We hebben ons inderdaad gebaseerd op het voorbereidende werk uit de vorige legislatuur. Er was een concrete insteek klaar vanuit de administratie. Minister Sauwens en ikzelf moeten in de komende week nog even overleggen, maar half februari wordt het punt geagendeerd op de Vlaamse regering. Op dat ogenblik kunnen we concreet worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Plenaire Vergadering van 26/01/2000

Actuele vraag van de heer Leo Peeters tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oprichting van een dienst Interne Audit binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Peeters tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oprichting van een dienst Interne Audit binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Peeters heeft het woord.

De heer Leo Peeters (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren, ik heb even getwijfeld, niet over het stellen van deze vraag, maar aan wie ik ze zou stellen. Ik heb bewust mijn termijn van zes maanden gerespecteerd. Ik twijfelde of ik ze aan de minister-president zou stellen of aan minister Sauwens die inhoudelijk bevoegd zal worden voor dit dossier. Ik kon echter niet langer zwijgen over dit onderwerp.

U weet zeer goed dat sedert de hervorming op het federale niveau van het Hoog Comité van Toezicht er zich binnen de Vlaamse administratie een groot probleem voordoet. Er is geen eigen instantie meer voor het uitvoeren van onderzoeken ; niet alleen administratieve onderzoeken, maar vooral ook onderzoeken naar onregelmatigheden, eventuele fraude of corruptie. De vorige Vlaamse regering had nochtans alles in gereedheid gebracht voor de oprichting van de dienst Interne Audit, waardoor onderzoeken op een onpartijdige manier konden worden uitgevoerd. Deze dienst zou als een onafhankelijk orgaan binnen de administratie functioneren.

In de begroting 1999 was ook een krediet ingeschreven van 50 miljoen frank, terwijl de raming 45 miljoen frank bedroeg. Alles was dus klaar om deze essentiële dienst op te richten. De verschillende administraties zijn ook vragende partij. Momenteel bestaat er geen mogelijkheid tot onderzoeken naar fraude door een onafhankelijke dienst. Er is dan ook grote nood aan de oprichting ervan. Hoever staat dit dossier nu? Kan er snel werk worden gemaakt van deze dienst in het belang van de goede werking van de administratie en in het belang van de burgers die het verdienen dat er een onafhankelijk orgaan het werk van administratie controleert?

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik kan bijzonder kort antwoorden op deze vraag. In het Vlaams regeerakkoord voorzien we uitdrukkelijk in de oprichting van de dienst Interne Audit. We hebben ons inderdaad gebaseerd op het voorbereidende werk uit de vorige legislatuur. Er was een concrete insteek klaar vanuit de administratie. Minister Sauwens en ikzelf moeten in de komende week nog even overleggen, maar half februari wordt het punt geagendeerd op de Vlaamse regering. Op dat ogenblik kunnen we concreet worden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Plenaire vergadering Vergadering van 09/02/2000

Actuele vraag van de heer Leo Peeters tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de stijging van de bouwgrondprijzen

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Peeters tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de stijging van de bouwgrondprijzen.

De heer Peeters heeft het woord.

De heer Leo Peeters (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, zoals u zelf kon vernemen, zijn de bouwgrondprijzen in de periode 1998-1999 met gemiddeld 10 percent gestegen. Dit is een gemiddelde, want er zijn wel grote regionale verschillen. Zo liggen de grondprijzen bijzonder hoog in de provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant, met voor deze laatste Halle-Vilvoorde als grote uitschieter. Gelukkig zijn er ook nog arrondissementen met relatief lage grondprijzen.

Ik stel tot mijn tevredenheid vast dat de beide ministers hier aanwezig zijn, want mijn concrete vraag dienaangaande heeft betrekking op de link tussen het huisvestingsbeleid en het beleid inzake ruimtelijke ordening.

Wat de huisvesting betreft, beschikken we over een uitgebreid instrumentarium om iets aan die grondprijzen te doen. Zo hebben we de Vlaamse Wooncode goedgekeurd, met daarin onder meer opgenomen de erfpachtformule, het voorkooprecht, het grond- en pandenbeleid en dergelijke meer die ons in de mogelijkheid stellen waar nodig op die prijsstructuur in te grijpen.

Dit vergt echter een sterke link met het ruimtelijk beleid. Uit heel wat woonbehoefteonderzoeken blijkt echter dat heel wat onbebouwde percelen niet te koop worden aangeboden. Die gronden worden dus om zuiver speculatieve redenen aangehouden. Die grondspeculatie dient mijns inziens grondig te worden aangepakt om zo die grondprijzen te drukken.

Ik wens dit te vergelijken met het huisvestingsbeleid waarin een territoriale afbakening is gemaakt tussen woningbouw- en woonvernieuwingsgebieden. In het ene geval wordt de klemtoon gelegd op nieuwbouw, in het andere op renovatie. Nu we met dergelijke grote regionale verschillen worden geconfronteerd, zouden we tot een heel selectieve ruimtelijke aanpak moeten overgaan. Vandaar mijn voorstel om beide bevoegdheden in die aanpak aan elkaar te koppelen. Van de minister van Ruimtelijke Ordening wilde ik daarom graag vernemen hoe hij staat tegenover dergelijke initiatieven die kunnen bijdragen tot het drukken van de bouwgrondprijzen.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, het door de heer Peeters aangehaalde probleem is inderdaad reëel, te meer omdat de stijging van de grondprijzen aanzienlijke sociale gevolgen heeft. In de krant van gisteren heb ik aangekondigd dat ik met betrekking tot deze problematiek nog deze week een grondige brainstorming zal houden met mijn administratie.

De stijging van de grondprijzen heeft uiteraard ook te maken met enkele marktfenomenen en in het bijzonder met het feit dat de rentevoet de voorbije jaren laag is gebleven. Deze lage rentevoet zorgt voor een stijgende vraag naar gronden die daardoor duurder worden. Dit is nu eenmaal een economische wetmatigheid.

We moeten de problematiek zowel op Vlaams als op regionaal niveau bekijken. Uit alle studies blijkt dat de woonreserves op Vlaams niveau in de berekening tot 2007 voldoende groot zijn. Er zijn voldoende reserves, zij het dat het aanbod in sommige regio's onvoldoende is.

De Vlaamse regering voert een continu beleid. Er is immers nood aan een actief grondbeleid op alle echelons. U zult in de aanpassing van het decreet op de Ruimtelijke Ordening, die de regering principieel goedkeurde, merken dat we de gemeentebesturen bijkomende instrumenten geven om een selectiever grondbeleid te voeren. Dat is immers een taak voor de gemeenten.

Een van de problemen is het achterwege blijven van de stedelijke afbakeningsprocessen op grootstedelijk en kleinstedelijk niveau. We hebben ons voorgenomen om die te versnellen. De eerste dossiers zijn klaar. Aalst zal de eerste stad zijn, en ook de afbakening van Mechelen komt eraan. Door onze initiatieven zorgen we ervoor dat we door de tunnel raken en dat er duidelijkheid komt.

Ik wil ook even vermelden dat zowel het gemeentelijk als het provinciaal ruimtelijk structuurplan een belangrijke rol speelt. We stellen op het terrein echter vast dat slechts 4 van de 308 gemeenten klaar zijn met de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen. Een aantal plannen komt eraan. In de gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen kunnen correcties worden aangebracht.

We kampen nog met het probleem van de woonbehoeftestudies. We hebben daarover deze voormiddag vergaderd. Ik denk dat de afdeling Ruimtelijke Planning de zaak te rigide bekijkt. Zolang het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan niet is goedgekeurd, kijkt de afdeling Ruimtelijke Planning vrij streng toe op de woonbehoeftestudies. We hebben afgesproken dat we in gemeenzaam overleg met alle betrokken partijen op lokaal niveau en met de afdeling Ruimtelijke Planning-Beleid zullen onderzoeken of er niet soepeler kan worden opgetreden. Op die manier kunnen we anticiperen op de ruimtelijke structuurplannen die in opmaak zijn.

Ik ga akkoord dat er een probleem is, maar niet in de totaliteit, wel in het aanbod. Het spreekt voor zich dat we een gedifferentieerd beleid moeten voeren. De minister van Huisvesting beschikt over de Socialehuisvestingsmaatschappij, wat hem de grootste landeigenaar van Vlaanderen maakt. Ook hij zal worden betrokken in het overleg om een antwoord te geven op de heel urgente vragen van heel wat jonge mensen.

De voorzitter : De heer Peeters heeft het woord.

De heer Leo Peeters : Mijnheer de minister, één facet ontbreekt in uw antwoord. In vele gevallen is het omwille van een speculatief doel dat heel wat bebouwbare percelen in een lot niet ter beschikking worden gesteld. Dit beïnvloedt in belangrijke mate de marktprijs.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag nr. 55
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelij-
ke Kansen
Vraag nr. 45
van 2 december 1999
van de heer Leo Peeters
Blz. 655

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt
door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van
Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Informatieambtenaren – Samenwerking

De gemeentelijke informatieambtenaren ontvingen een brief van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap waarin de wekelijkse nieuwsbrief "Dito" werd aangekondigd. De Vlaamse overheid stelt deze informatiebron ter beschikking van alle Vlaamse ambtenaren die op de verscheidene bestuursniveaus instaan voor voorlichting.

In het pact tussen de Vlaamse overheid en de lokale besturen werd afgesproken dat beide niveaus hun informatieambtenaren zullen samenvoegen in een netwerk. De informatieambtenaren in de gemeenten zullen vervolgens worden geïnformeerd over de initiatieven van de Vlaamse overheid. Verder zullen voormelde ambtenaren nuttige informatie voor de plaatselijke bevolking vanuit de Vlaamse Gemeenschap opnemen in het gemeentelijk infoblad.

1. Welke initiatieven heeft de minister reeds genomen om lokale besturen te motiveren hieraan mee te werken ?
2. Op welke wijze worden de lokale besturen die hieraan meewerken, financieel ondersteund in de kosten veroorzaakt door dergelijk initiatief ?

Antwoord

1. Een belangrijke stap inzake netwerkvorming en samenwerking tussen informatieambtenaren is de ontwikkeling van de elektronische nieuwsbrief en website "Dito".

Het initiatief is bedoeld als werkinstrument voor alle Vlaamse informatieambtenaren (zijnde de informatieambtenaren van de gemeenten, de provincies en de Vlaamse overheid in ruime zin). Enerzijds wil de Vlaamse overheid via Dito de lokale informatieambtenaren informeren over nieuwe voorzieningen, initiatieven, geplande voorlichtingscampagnes, enzovoort, bij de Vlaamse overheid. Anderzijds wordt Dito een instrument om tussen collega-informatieambtenaren ervaringen, advies en vragen uit te wisselen.

De ontwikkeling van Dito gebeurde van meet af aan in nauwe samenwerking tussen de informatieambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de administratie Binnenlandse

Aangelegenheden, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en een aantal lokale informatieambtenaren zelf.

Er werd dus uitgegaan van de noden en wensen van de doelgroep. Er bleek bij de lokale informatieambtenaren overigens een duidelijk vraag te leven naar een dergelijk instrument : zij willen vooral graag op de hoogte worden gehouden van relevant nieuws bij de Vlaamse overheid, zodat zij gewapend zijn om te antwoorden op vragen naar informatie van de inwoners van hun gemeente. Zij zijn ook geïnteresseerd in het uitwisselingsforum, als een eerste stap naar een netwerkvorming, die volgens hen de professionalisering van hun beroep alleen maar ten goede kan komen.

Het motiveren van de lokale besturen lijkt dus geen probleem : deze bestuursniveaus, en met name hun informatieambtenaren, zijn vragende partij. Uiteraard zal Dito moeten groeien : op de eerste brief ter bekendmaking reageerde bijna tweederde van de lokale informatieambtenaren. Verwacht wordt dat het merendeel van de anderen zal aansluiten na de effectieve start van Dito. Overigens heeft nog niet elke gemeente reeds een informatieambtenaar aangesteld.

2. De enige kosten voor de lokale besturen om hun informatieambtenaar toegang te geven tot Dito, hebben betrekking op het ter beschikking stellen van een Internetaansluiting aan die informatieambtenaar, ingeval dat hij hierover nog niet beschikt.

Overigens mag erop worden gewezen dat de toegang tot Internet gaandeweg gaat behoren tot de basisuitrusting waarover elke gemeentelijke informatieambtenaar binnen zijn administratie moet beschikken. Om de drempel nog te verlagen, wil de Vlaamse overheid Dito ook aanbieden via Publilink, waarop de meeste gemeenten reeds aangesloten zijn. Bovendien kent Dito elke informatieambtenaar een gratis webmailadres toe : de informatieambtenaren die nog geen e-mailadres hadden, worden daarvoor elektronisch bereikbaar.

De lokale besturen worden op voorlichtingsvlak trouwens al een tijd ondersteund door de Vlaamse overheid : in samenwerking met de VVSG en met financiële steun van de Vlaamse overheid werd bijvoorbeeld reeds driemaal een achtdaagse praktijkgerichte vorming georganiseerd voor startende informatieambtenaren. Ook een door de administratie Binnenlandse

Aangelegenheden georganiseerde studiedag over openbaarheid en gemeentelijk informatiebeleid in maart vorig jaar mocht op grote belangstelling rekenen. Op dit ogenblik wordt gedacht aan een voortgezette opleiding voor lokale voorlichters met vijf jaar of meer ervaring.

Er wordt ook een initiatief genomen voor de integratie van gemeentelijke websites in één overkoepelende structuur die wordt beheerd door de Vlaamse overheid.

Elke Vlaamse gemeente krijgt ruimte voor een eigen website met specifieke informatie ten behoeve van de eigen bevolking en bedrijven, en natuurlijke en rechtspersonen die er zich willen vestigen. Dit project is een onderdeel van de eerste fase in het kader van de beleids optie van de Vlaamse regering voor de geleidelijke uitbouw van één geïntegreerd loket voor de gemeentelijke, provinciale en Vlaamse dienstverlening. Bovendien kan dit project leiden tot het versterken van de bestuurskracht van de gemeenten, door het accentueren van de gemeentelijke eigenheid en autonomie.

De Vlaamse overheid zal als gast fungeren voor de gemeenten die een degelijke website wensen uit te bouwen. Zij zal de gemeenten hiervoor sensibiliseren en stimuleren. De Vlaamse overheid zal kosteloos webruimte, kennis en technische bijstand ter beschikking stellen aan elke gemeente die hierom verzoekt. De gemeente moet zich wel verbinden de informatie die zij aanbiedt, actueel te houden.

Het is de bedoeling dat de gemeenten niet alleen populaire informatie via Internet brengen, zoals bijvoorbeeld toerisme, heemkunde en de inhoud van het gemeentelijk informatieblad, maar ook en vooral informatie die moeilijk op een andere wijze kan worden verkregen, zoals bijvoorbeeld de bepalingen van gemeentelijke politiereglementen, belastingreglementen voor particulieren en bedrijven, aanslagvoeten, aanspreekpunten in de gemeenten (ombudsman, ...), ... Ook kan worden gedacht aan het creëren van een elektronisch (web)forum waarbij de burgers kunnen reageren op de uitoefening van het lokaal beleid.

Een centrale website zal als portaalsite dienen om al deze sites te verenigen, met inbegrip van de gemeentelijke sites die onafhankelijk van de Vlaamse overheid tot stand kwamen, of ondergebracht zijn in reeds bestaande of nog op te richten provinciale koepelstructuren. Deze portaalsite zal links bevatten naar andere overheidsin-

stanties – ook federale – teneinde de burger zo breed mogelijk te informeren en zijn zoektocht naar informatie zo kort mogelijk te houden. In een later stadium kan deze portaalsite eveneens functioneren als een onderdeel van het "geïntegreerd loket voor de gemeentelijke, provinciale en Vlaamse dienstverlening".

Vraag nr. 59
van 6 april 2000
van de heer LEO PEETERS

VDAB-gebouwen – Toegankelijkheid voor mindervaliden

Uit praktijkervaring blijkt dat bepaalde openbare gebouwen, waaronder voornamelijk de opleidingsgebouwen van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), nog steeds zeer moeilijk toegankelijk zijn voor mindervaliden.

Gehandicapte werknemers van lokale besturen die geregeld opleidingen dienen te volgen bij de VDAB, ondervinden hinder bij het betreden van dergelijke gebouwen.

1. Welke initiatieven zijn er al genomen om deze problemen te verhelpen ?
2. Op welke wijze zal de VDAB systematisch overgaan tot het toegankelijk maken van deze gebouwen voor mindervaliden ?
3. Binnen welke tijdsspanne zal dit probleem opgelost zijn ?

Antwoord

Medio 1998 heeft het dagelijks bestuur van de VDAB beslist om de toegankelijkheid voor mindervaliden van de VDAB-locaties in kaart te brengen.

Eind 1998 werd een beroep gedaan op een externe, terzake gespecialiseerde partner (VZW Toegankelijkheidsbureau uit Kermt), met de volgende opdracht :

- de (VDAB-)projectleiders van de dienst Gebouwen en de interne preventieadviseurs opleiden om hen in staat te stellen de toegankelijkheid van de gebouwen voor mindervaliden en de tekortkomingen hieromtrent op een deskundige manier te beoordelen ;
- de vermelde medewerkers ondersteunen in de aanvangsfase van hun screeningsopdracht.

In de eerste helft van 1999 werden alle VDAB-locaties systematisch gescreend (door vermelde medewerkers) in verband met de toegankelijkheid en werden de moeilijkheden en de tekortkomingen zorgvuldig genoteerd.

Medio 1999 werd het auditrapport met het daaruit gedestilleerde meerjarenactieplan aan de VDAB-top voorgelegd en goedgekeurd voor uitvoering.

In het actieplan, dat om budgettaire en uitvoeringstechnische redenen gespreid is over twee (à drie) jaar, zijn onder meer de sensibilisering van VDAB-ontvangstpersoneel (t.a.v. mindervaliden), de uitvoering van zowel kleine als ingrijpende bouwkundige aanpassingen en de implementatie van specifieke installaties voor mindervaliden opgenomen. Het streefdoel bestaat erin om 85 à 90 % van de VDAB-locaties – zowel in eigendom als in huur – tegen eind 2001 toegankelijk en functioneel bruikbaar te maken voor mindervaliden.

De overige 10 (à 15) % van de gebouwen, die om structurele redenen minder of niet toegankelijk kunnen worden gemaakt, zullen het voorwerp uitmaken van een bijkomend bouwkundig onderzoek. Op basis van de resultaten (haalbaarheid en kosten) zal de VDAB een beslissing nemen over het al dan niet behouden van deze locaties.

Vraag nr. 258
van 6 april 2000
van de heer LEO PEETERS

Openbaarvervoeraanbod – Uitgaande jongeren

Hoewel algemeen wordt gesteld dat alcohol en verkeer niet samengaan, blijft het toch moeilijk om beide begrippen gescheiden te houden tijdens het uitgaansleven. Het openbaar vervoer blijft immers te weinig afgestemd op voormelde doelgroep. Hierdoor krijgen wij nog steeds ieder weekend af te rekenen met zware verkeersongevallen.

De provincie Vlaams-Brabant organiseerde in dit kader samen met De Lijn tijdens oudejaarsnacht extra openbaar vervoer. Er werden bussen ingelegd om de jongeren veilig te verplaatsen. Tijdens de nacht van "oud naar nieuw" werden aldus in Vlaams-Brabant van 21 tot 6 uur bussen van De Lijn ingelegd om de feestvierders overal veilig naartoe te brengen. De hierbij gehanteerde tarieven werden bovendien klantvriendelijk gehouden.

Op deze wijze trachtte het provinciebestuur van Vlaams-Brabant op een handige manier tegemoet te komen aan de noden van het uitgaanspubliek en preventief op te treden tegen mogelijke verkeersongevallen.

1. Heeft de overheid dit initiatief van De Lijn en de provincie Vlaams-Brabant reeds geëvalueerd en zo ja, wat waren de conclusies ?
2. Werd er vanuit de Vlaamse overheid reeds gedacht aan een uitbreiding van dit initiatief naar bijvoorbeeld andere festiviteiten of gelegenheden ?

Antwoord

1. De Lijn Vlaams-Brabant heeft, in samenwerking met de provincie Vlaams-Brabant, tijdens de oudejaarsnacht 1999-2000 in totaal 33 omritten ingelegd in de provincie. Hierbij hadden 54 van de 65 Vlaams-Brabantse gemeenten een bediening.

De provincie Vlaams-Brabant stelt zich financieel garant voor het verschil tussen de kostprijs en de inkomsten van de feestbussen.

Als **bijlage** is een overzicht gevoegd van het elk jaar stijgend aantal reizigers (22.072 reizigers in 1999-2000). De provincie Vlaams-Brabant startte haar tegemoetkoming met oudejaar 1997-

1998. De oudejaarsnachtactie 1999-2000 werd zowel door de provincie als door De Lijn Vlaams-Brabant positief geëvalueerd en de nodige afspraken voor volgend jaar zijn reeds gemaakt.

De inkomsten op de bus dekken voor oudejaar 1999-2000 de uitgaven ten belope van 41 %.

2. Midden 1999 was er een contactvergadering met de Vereniging van Vlaamse Provincies (VVP) om te peilen naar de interesse van de andere Vlaamse provincies om acties rond oudejaarsnacht uit te werken. Enkel Vlaams-Brabant bleek hiervoor geïnteresseerd te zijn.

De Lijn is graag bereid om in toekomst samen te werken met de VVP om nieuwe campagnes uit te werken.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 146
van 5 mei 2004
van de heer LEO PEETERS

Bodembeheersorganisaties – Onafhankelijkheid

Sedert 1 april 2004 is de nieuwe regeling op het grondverzet volledig van kracht. Deze regeling moet ervoor zorgen dat het uitgraven en transporteren van grond geen nieuwe bodemverontreiniging doet ontstaan. Om het grondverzet in goede banen te leiden, heeft het decreet voorzien in de oprichting van bodembeheersorganisaties.

Op dit ogenblik wordt één VZW als bodembeheersorganisatie erkend, met name de VZW Grondbank. Vooraleer grond mag worden vervoerd, moet een bodemsaneringsdeskundige een technisch verslag opmaken. Uit de ervaring die de VZW Grondbank al heeft opgedaan met het verzet van 7 miljoen m³ grond, blijkt dat een onafhankelijke beoordeling van de technische verslagen van de bodemsaneringsdeskundigen van zeer groot belang is. Aanvankelijk bleken de meeste technische verslagen na controle niet te voldoen : de meeste verslagen moesten dus worden teruggestuurd. Op dit ogenblik moet nog 50 % van de technische verslagen worden aangepast. Men kan ervan uitgaan dat dankzij de onafhankelijke controle door de VZW Grondbank de bemonsteringen in de toekomst nog correcter en vollediger zullen verlopen, de technische verslagen van de bodemsaneringsdeskundigen een nog beter inzicht in de verontreinigingsgraad zullen bieden en de verontreiniging nog preciezer zal worden gelokaliseerd. De werking van een onafhankelijke bodembeheersorganisatie is dus van essentieel belang.

Wij hebben vernomen dat intussen een tweede VZW een erkenningsaanvraag als bodembeheersorganisatie heeft ingediend. Na advies van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) zal de minister deze erkenningsaanvraag al dan niet moeten goedkeuren. Wij hebben ook vernomen dat deze kandidaat-bodembeheersorganisatie rechtstreeks met een erkende bodemsaneringsdeskundige verbonden is en in belangrijke mate via de raad van bestuur door deze bodemsaneringsdeskundige wordt aangestuurd. Bij deze bodembeheersorganisatie ontstaat aldus een gevaarlijke rechter-partijpositie, waardoor zij veel minder kwaliteitsgaranties voor

de afnemers van uitgegraven bodem zal kunnen bieden en het risico op nieuwe bodemverontreiniging zal toenemen.

Elkeen die uitgegraven bodem met een bodembeheersrapport van deze organisatie ontvangt, dreigt hiervan het slachtoffer te worden, ook particulieren met verontreinigde grond die verplicht zijn een bodembeheersrapport aan te vragen, of particulieren met niet-verontreinigde grond die vrijwillig zo'n rapport wensen. Zij zullen erop vertrouwen dat de aangevoerde grond aan de gevraagde kwaliteit voldoet. Maar dit vertrouwen zal niet altijd terecht zijn. Telkens de betrokken bodemsaneringsdeskundige onnauwkeurigheden begaat, dreigen bovendien al de andere partijen die bij het grondverzet betrokken zijn – aannemers, vervoerders, architecten, enzovoort – volop de schuld te krijgen.

1. Gaat de minister ervan uit dat bodembeheersorganisaties geen banden mogen hebben met individuele bedrijven die zelf betrokken zijn bij het grondverzet en dat een voor het leefmilieu gevaarlijke rechter-partijpositie ontstaat indien er wel zulke banden bestaan ?
2. Is het niet aangewezen enkel bodembeheersorganisaties goed te keuren waarvan de bestuursorganen "uitsluitend" uit beroepsorganisaties bestaan ?

Door in artikel 58, 2° van het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) in laatste instantie het woord "uitsluitend" te schrappen, heeft de Vlaamse regering de deur opengezet voor de inmenging van individuele, bij het grondverzet betrokken bedrijven. Ook de Inspectie van Financiën heeft gewezen op de mogelijkheid van belangenvermenging door de schrapping van het woord "uitsluitend".

Is het toch niet opportuun tot de bestuursorganen van bodembeheersorganisaties enkel beroepsfederaties toe te laten en individuele bedrijven hieruit te weren ?

3. Worden deze onverenigbaarheden grondig onderzocht vooraleer aan een nieuwe bodembeheersorganisatie een erkenning wordt verleend, zoals de Vlaamse regering trouwens had gevraagd toen op 9 januari in het Vlarebo bijkomende onverenigbaarheden voor bodembeheersorganisaties werden ingeschreven ?

De regelgeving bepaalt dat een bodembeheersorganisatie de technische verslagen van de eigen bodemsaneringsdeskundige niet mag behandelen. Maar de vrees is terecht dat de controle in de praktijk moeilijk zal zijn nadat de erkenning werd toegekend.

Antwoord

1. In Vlarebo is geen enkele bepaling opgenomen die uitsluit dat individuele bedrijven lid kunnen worden van een bodembeheersorganisatie. In een bodembeheersorganisatie kunnen bijgevolg individuele bedrijven die zelf betrokken zijn bij het grondverzet, opgenomen zijn in de algemene vergadering en/of de raad van bestuur van deze VZW. Aangezien de onafhankelijkheid van individuele bedrijven in concrete projecten niet steeds gewaarborgd is, kan en mag de erkende bodembeheersorganisatie overeenkomstig artikel 63 en artikel 68 van het Vlarebo hierdoor in bepaalde concrete projecten geen gebruik maken van haar erkenning. Hoe meer een individueel bedrijf representatief zou zijn voor een bepaald deel van de sector, hoe minder hierdoor de onafhankelijkheid van dit individueel bedrijf ten opzichte van concrete projecten gegarandeerd zou zijn, waardoor de erkende bodembeheerorganisatie geen gebruik van haar erkenning kan en mag maken. Vanuit dit oogpunt is het niet interessant voor de bodembeheerorganisatie dat zij veel individuele bedrijven opneemt in haar algemene vergadering en/of haar raad van bestuur.
2. Artikel 58, 2° van het Vlarebo stelt dat, om representatief te zijn, één of meerdere beroepsorganisaties een mandaat moeten bekleden in de raad van bestuur. Hierdoor bestaat inderdaad de mogelijkheid, zoals werd opgemerkt in de nota aan de leden van de Vlaamse regering en door de Inspectie van Financiën, dat een individueel bedrijf een mandaat in de raad van bestuur van de VZW bekleedt. De eis dat bestuursorganen van een bodembeheersorganisatie "uitsluitend" uit beroepsorganisaties mogen bestaan, is niet opgenomen in de wetgeving. Zowel bodembeheerorganisaties met uitsluitend beroepsorganisaties in de raad van bestuur als bodembeheerorganisaties met beroepsorganisaties gecombineerd met individuele bedrijven in de raad van bestuur kunnen

worden erkend. Erkenningaanvragen worden op een objectieve manier door de OVAM geadviseerd en door mij beoordeeld, zodat het niet aangewezen is dat ik hier een voorkeur voor de ene of voor de andere organisatievorm uit.

3. De onverenigbaarheid zoals bedoeld in artikel 68 van het Vlarebo heeft enkel betrekking op het gebruik van de erkenning. In het kader van het toekennen van de erkenning wordt bijgevolg geen rekening gehouden met dit artikel. Het spreekt uiteraard voor zich dat na het toekennen van een erkenning, de controlerende overheid wel zal toezien op de naleving van artikel 68. In dit opzicht onderneemt de OVAM wel voorbereidende stappen om bij een eventuele toekenning van een erkenning de erkende bodembeheerorganisatie te wijzen op de mogelijke onverenigbaarheden, en de naleving van dit artikel te controleren en eventueel op te treden. De vrees dat deze controle in de praktijk moeilijk zal verlopen, is ongegrond, aangezien de naam en de handtekening van de erkende bodemsaneringsdeskundige steeds op het technisch verslag vermeld moeten staan.

Vraag nr. 85
van 26 november 1999
van de heer LEO PEETERS

Gratis openbaar vervoer – Initiatieven

De recente initiatieven die de Vlaamse regering trof in het kader van het gratis openbaar vervoer met De Lijn zijn zeker positief te noemen. Dergelijke projecten verhogen enerzijds de mobiliteit van bepaalde sociale groepen en anderzijds worden hierdoor sociale contacten in stand gehouden.

Voormelde initiatieven kennen echter slechts een gunstig effect indien het aanbod aan lijnbussen voldoende is en de verbindingen op regelmatige tijdstippen worden verzekerd. Daarnaast is het ook belangrijk dat de betrokken doelgroep makkelijk toegang krijgt tot De Lijn. Deze toegang kan worden vereenvoudigd via het oplossen van allerlei technische en praktische problemen, door bijvoorbeeld in meer haltes te voorzien op de verbindingen, ...

1. Welke initiatieven worden door de Vlaamse overheid genomen om dit project te promoten en specifieke doelgroepen aan te zetten hiervan optimaal gebruik te maken ?
2. Bestaat er een overzicht voor de provincie Vlaams Brabant van het gebruik dat thans wordt gemaakt van de bestaande verbindingen en van de frequentie van de verbindingen en de haltes per lijn ?

Antwoord

1. De recente initiatieven van de Vlaamse regering in het kader van gratis openbaar vervoer met De Lijn hebben betrekking op de doelgroep van de vijfenzestigplussers. Het gratis openbaar vervoer voor deze doelgroep wordt gradueel ingevoerd in Vlaanderen in de periode tussen 1 januari 2000 en eind september 2000.

In de lanceringsperiode ontvangen alle vijfenzestigplussers een persoonlijke brief (oplage 1.000.000 exemplaren), die tegelijk als draagdocument dient voor de gepersonaliseerde 65+-kaart. Dit gratis netabonnement dienen de betrokkenen bij elke op- of overstap te ontwaard.

Samen met deze brief ontvangen zij een informatiefolder, waarin zeer gedetailleerd wordt toegelicht wie voor dit aanbod in aanmerking komt en hoe de 65+-kaart wordt gebruikt.

Voor de lancering van de campagne werd een campagnebeeld ontworpen, alsook een slogan en een 65+-logo. Het consequente gebruik van dit beeld en van de bijbehorende slogan in alle mededelingen aan de vijfenzestigplussers bevordert de herkenbaarheid ervan.

De Lijn doet een oproep aan alle gemeentebesturen om maximaal mee te werken aan de verspreiding van informatie. Dat kan via diverse communicatiemediën, zoals gemeentelijke informatiebladen of advertenties in de lokale bladen, maar ook via Internet of via de informatiebladzijden op Teletekst.

Voor de periode na de lancering worden plannen uitgewerkt voor een herhalingscampagne. Dit is echter pas zinvol vanaf het ogenblik dat elke Vlaamse vijfenzestigplusser zijn 65+-kaart ontvangen heeft en dit voordeel kan genieten.

2. Wie voor de gratisvervoerinitiatieven in aanmerking komt, ontvangt van De Lijn een netabonnement met magneetstrip.

Bij elk gebruik van autobus of tram dient dit vervoerbewijs te worden ontwaard. Op deze wijze kan het gebruik ervan worden gevolgd per lijn, per periode en per zone.

Plenaire vergadering Vergadering van 15/03/2000

Actuele vraag van de heer Leo Peeters tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het overleg met de federale regering betreffende de politiehervorming en de gevolgen hiervan voor de gemeenten

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Peeters tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over het overleg met de federale regering betreffende de politiehervorming en de gevolgen hiervan voor de gemeenten.

De heer Peeters heeft het woord.

De heer Leo Peeters (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, dames en heren ministers, collega's, waarschijnlijk had u mij vandaag op deze tribune met een ander onderwerp dan de politiehervorming verwacht. Ik laat deze eer aan andere sprekers. Mijn vraag heeft betrekking op een aspect dat reeds heel even door de minister-president werd aangekaart, namelijk het overleg tussen de federale en de Vlaamse regering waaraan duidelijk iets schort.

Ik neem als voorbeeld de politiehervorming, omdat dit voor iedereen het duidelijkste is en een dringende aanpak behoeft. We werden immers plotseling geconfronteerd met een aantal proefprojecten, waarbij de rijkswacht en de lokale politie zouden gaan samenwerken. Uit eigen ervaring weet ik dat sommige burgemeesters op een dinsdagavond om 19 uur werden gecontacteerd met de vraag of hun gemeente interesse had voor het proefproject. Daar werd aan toegevoegd dat de federale minister hierover de volgende dag om 11 uur een persconferentie zou geven. Over de inhoud van de projecten kon echter niets worden verteld. Ik stel me dan ook veel vragen over deze aanpak.

Ik stel vast dat de gemeentebesturen vandaag volledig in onzekerheid leven. Ze beschikken over geen enkele vorm van informatie. Alle voorbereidingen dienen nog te gebeuren. Toch durft men nog steeds te stellen dat de projecten eind maart - of in concreto op 15 april - van start dienen te gaan. Hoe is dat mogelijk?

Al wat te gebeuren staat, zal grote gevolgen hebben. Die zullen zich niet situeren op het federaal niveau. Het is de Vlaamse regering die met de consequenties zal moeten leven. De gemeenten zullen immers worden geconfronteerd met een aantal problemen op het vlak van infrastructuur, samenwerking, wedde, enzovoort. Toch heb ik vernomen dat de vraag van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden om informeel contact negatief wordt beantwoord. Hij moet een bijeenkomst vragen uit naam van de Vlaamse regering. Dit wijst er toch op dat we volledig fout bezig zijn.

Mijnheer de minister, klopt het dat u op geen enkele manier werd geraadpleegd over dit aspect, dat een heel grote impact zal hebben op het lokaal niveau? Werd er reeds een raming gemaakt van de budgettaire gevolgen voor de lokale besturen? Werden al afspraken gemaakt over de financiële gevolgen? Hebt u zelf al een raming kunnen maken? Deze zaak interesseert mij uitermate, net als iedereen die begaan is met dit dossier. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik kan kort en duidelijk meedelen dat er op het vlak van mijn bevoegdheden geen enkele vorm van overleg werd gepleegd met de Vlaamse regering.

De toezichtsverantwoordelijkheid van Vlaanderen op de gemeenten omvat twee grote delen : het toezicht op de personeelskaders en dat op de begroting van de gemeenten. De heer Peeters heeft voor 100 percent gelijk : de politiehervorming zal een enorme weerslag hebben op de gemeenten op het vlak van personeel en huisvesting, maar ook op financieel vlak. Bij de goedkeuring van de gemeentelijke rekeningen vragen we immers een sluitende meerjarenplanning.

Op dit ogenblik zijn een aantal nieuwe gemeentelijke financiële lasten gekend. Zo zal er de impact zijn van de vele pensioengerechtigden die in de jaren vijftig en zestig tot het gemeentelijke ambtenarenkorps zijn toegetreden. De bedragen voor deze grote toename van de pensioenlast zijn gekend. Daarnaast zullen ook de inkomsten uit de intercommunales onvermijdelijk dalen. Op een aantal vlakken hebben we de zaak zelf wat meer onder controle. Zo zullen de gemeenten op het vlak van milieu en afvalbehandeling belangrijke financiële lasten moeten dragen.

In het Vlaams regeerakkoord werd bepaald dat de criteria voor het gemeentefonds onder meer zullen worden herschikt volgens de fiscale draagkracht van de gemeenten. Het is heel duidelijk dat de factuur van de politiehervorming de budgettaire ruimte van de gemeenten mee zal bepalen op vrij korte termijn. De factuur heeft immers gevolgen voor het opstellen van de meerjarenplanning.

Dit is de reden voor mijn dringende vraag om overleg met mijn federale collega bevoegd voor Binnenlandse Zaken. Tot op vandaag heb ik hierop nog geen positief antwoord gekregen. Daarom doe ik een beroep op het huishoudelijk reglement van de interministeriële conferentie, en vraag ik zelf de samenkomst ervan. Deze zaak is immers te belangrijk. We mogen niet over onze hoofden heen laten beslissen.

Zoals in andere dossiers moeten een aantal federale ministers - en ik gun hen voorlopig het voordeel van de twijfel - beseffen dat in een federatie meer moet worden samengewerkt. Een apart beleid op elk niveau is uitgesloten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag nr. 28
van 9 november 1999
van de heer LEO PEETERS

Statuut lokale mandataris – Toepassing omzendbrief

Een aantal kwaliteitsbevorderende maatregelen met betrekking tot het statuut van de lokale en provinciale mandataris werden tijdens de voorbije periode in aanbeveling gebracht.

Vooreerst kan worden voorzien in een uitgebreide ondersteuning van de mandataris in de uitoefening van zijn of haar functie via het ter beschikking stellen van de nodige infrastructuur, zoals een lokaal en de toegang tot telefoon, fax en kopieerfaciliteiten. In het verlengde van dergelijke ondersteuning voorzagen men ook in de mogelijkheid tot het afsluiten van een gemeenschappelijke ongevallenverzekering en een verzekering wegens beroepsaansprakelijkheid. De ondersteuning van de gemeente- en OCMW-raadsfracties kon tevens gebeuren via de toekenning van een subsidie ten laste van de gemeentebegroting. Daarnaast wordt de gezinsvriendelijke werking verzekerd via terugbetaling van bijkomende kosten – zoals kinderopvang, opvang van ouderen en zieke of mindervalide gezinsleden.

Naast bovenvermelde ondersteuning wordt de informatietoegang door de bevoegde administratie uitgebreid en versoepeld voor de raadsleden. De wijziging van de Gemeentewet verleende de raadsleden bijkomende faciliteiten, waaronder inzage-recht, het opvragen van afschriften van bestuursdocumenten, het verkrijgen van toegang tot de gemeentelijke instellingen en de mogelijkheid tot het stellen van vragen aan het personeel bij het uitoefenen van hun inzage-recht.

De lokale mandataris kan zijn of haar functie ook slechts efficiënt uitoefenen indien hem of haar de mogelijkheid wordt geboden een specifieke deskundigheid uit te bouwen. Bijgevolg was voorzien in het uitschrijven van een vorming ten behoeve van deze mandatarissen.

Ten slotte was er de aanbeveling met betrekking tot de presentiegelden. Enerzijds wordt de mogelijkheid aangereikt om de presentiegelden van de raadsleden aan te passen. Anderzijds wenst de omzendbrief het verbod op de toekenning van meer dan één presentiegeld opgeheven te zien. Voor elke afzonderlijke vergadering waaraan de mandataris op eenzelfde dag deelneemt, zal telkens een presentiegeld kunnen worden toegekend. Vervolgens wordt erop gewezen dat de mandataris eventueel

ook een terugbetaling kan krijgen van bepaalde kosten die worden gemaakt tijdens de uitvoering van zijn of haar functie.

1. In welke mate geven de lokale en regionale besturen gevolg aan de voorstellen vervat in deze omzendbrief ?
2. Kan per onderdeel een overzicht worden gegeven van de initiatieven die door de verschillende gemeente- en provinciebesturen werden genomen ?
3. Welke stappen worden ondernomen tegen de besturen die weigeren deze faciliteiten voor de raadsleden ter beschikking te stellen ?
4. In welke omstandigheden moet er vanuit het administratief toezicht worden opgetreden omdat de rechten van de raadsleden werden geschonden ?

Antwoord

- 1 en 2. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger ongetwijfeld weet, beschikt mijn administratie niet over de statistische informatie die hij vraagt. Ik heb de provinciegouverneurs verzocht mij de gegevens toe te zenden.

Zodra ik erover beschik, zal ik ze in een aanvullend antwoord meedelen.

3. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger in de aanhef van zijn vraag aangeeft, bevat de omzendbrief "aanbevelingen" voor kwaliteitsbevorderende maatregelen die de lokale besturen kunnen nemen. Zulke aanbevelingen zijn uiteraard geen wettelijke verplichtingen.

Ik beschik niet over indicaties waaruit zou blijken dat lokale besturen geen gevolg zouden geven aan de omzendbrief. Ik wacht wel de resultaten af van het antwoord van de gouverneurs. Ik wijs er wel op dat de gemeenten en OCMW's zich er in het Pact toe hebben geëngageerd om "belangrijke inspanningen te leveren om materiële en infrastructurele faciliteiten ter beschikking te stellen voor de raadsleden en om permanente vorming van de mandatarissen te ondersteunen" (krachtlijn 4, alinea 2).

4. Een optreden van de toezichthoudende overheid is enkel mogelijk binnen de grenzen en voorwaarden van het decreet van 28 april 1993 inzake het toezicht op de gemeenten, de toe-

zichtsregeling opgenomen binnen de organieke wet op de OCMWs en het decreet van 22 februari 1995 inzake het toezicht op de provincies.

Vanzelfsprekend kunnen raadsleden bezwaren formuleren bij de toezichthoudende overheid als zij van oordeel zijn dat hun rechten geschonden zijn. Om de klantvriendelijke behandeling van vragen en klachten te vergroten, heb ik op 10 november 1999 richtlijnen gegeven. Terzake is tevens te verwijzen naar het engagement van de Vlaamse overheid inzake de wijze waarop het administratief toezicht zal worden uitgeoefend en dat neergelegd is in krachtlijn 6 (en actiepunten 39 en 41) van het genoemde Pact.

Vraag nr. 49
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
Vraag nr. 45
van 2 december 1999
van de heer Leo Peeters
Blz. 655

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 106
van 13 maart 2000
van de heer LEO PEETERS

Sociaal patrimonium – Leegstand

Uit een recent antwoord van de minister op een schriftelijke vraag van de heer Carl Decaluwe m.b.t. de leegstand van sociale woningen heeft één belangrijk aspect mijn bijzondere aandacht getrokken. 3,5 % van de leegstand zou te wijten zijn aan een gebrek aan kandidaat-huurders (*vraag nr. 29 van 9 november 1999 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 21 januari 2000, blz. 371 – red.*).

Met verbazing heb ik van deze gegevens kennis genomen. De laatste jaren krijgen steden en gemeenten te kampen met een tekort aan sociale woningen om te kunnen voldoen aan de vraag van kandidaat-huurders. Betrokkenen klagen over de lange wachttijden alvorens men in aanmerking kan komen voor een sociale woning. Wachtlijsten waarvan de duur tot twee jaar kan oplopen.

1. Wat zijn de voornaamste redenen van voormelde 3,5 % leegstand wegens het zogenaamde gebrek aan kandidaat-huurders ?
2. Kan worden gespecificeerd in welke regio dergelijk gebrek aan kandidaat-huurders zich voordoet ?
3. Werd eraan gedacht om prioritair van een ander gebied in aanmerking te laten komen voor het wegwerken van voormelde leegstand ?
4. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om dit tekort aan kandidaat-huurders weg te werken en in de toekomst te vermijden ?

Antwoord

De beschikbare gegevens van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) zijn momentopnames, telkens op 31 december van elk jaar. De bewuste gegevens waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, zijn geredigeerd uit de momentopname op 31 december 1998.

Om deze leegstand te wijten aan een zogenaamd "gebrek aan kandidaat-huurders" beter te kunnen situeren, werd aan enkele sociale huisvestingsmaatschappijen gevraagd om meer concrete inlichtingen te verstrekken met betrekking tot de oorzaak van deze specifieke vorm van leegstand.

Uit de ingewonnen informatie blijkt dat het zogenaamd gebrek aan kandidaat-huurders voornamelijk een gevolg is van de specifieke toewijzingsprocedure die in de sociale huursector wordt gehanteerd. Immers, wanneer de eerst aangeschreven kandidaat-huurders niet reageren of de aangeboden woning weigeren, moeten de volgende in aanmerking komende kandidaat-huurders worden aangeschreven. Rekening houdende met de gehanteerde termijnen, kan het op die manier gebeuren dat een woning nog niet kan worden toegewezen tijdens de opzeggingstermijn van de huurders die de woning verlaten en dat de bewuste woning dus enige tijd leegstaat.

De sociale huisvestingsmaatschappijen worden meer en meer geconfronteerd met kieskeurige kandidaat-huurders, die vinden dat de hun aangeboden woning niet aan hun persoonlijke eisen en aspiraties beantwoordt. Ook weigeren sommigen een aangeboden woning waarvoor zij zich als kandidaat-huurder hadden ingeschreven, omdat zij – om bepaalde redenen – niet langer in "die wijk" wensen te wonen.

Sommige woningen zijn ook moeilijker verhuurbaar wegens hun locatie. Maar ook hier betreft het zeker niet zozeer een structurele leegstand, maar duurt het gewoon wat langer voor de sociale huisvestingsmaatschappij de woning verhuurd krijgt.

Aangezien de aan de orde gestelde problematiek dus duidelijk geen structurele leegstand betreft, maar enkel een frictieleegstand, en deze zich bij alle sociale huisvestingsmaatschappijen kan voordoen, is het niet nodig bijkomende initiatieven terzake te nemen.

09-02-2000

Plenaire middagvergadering nummer 32

**Actuele vraag van de heer Leo Peeters tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de stijging van de bouwgrondprijzen
- 152 (1999-2000)**

De voorzitter: Aan de orde is de actuele vraag van de heer Peeters tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de stijging van de bouwgrondprijzen

Leo Peeters: In de periode 1998-1999 stegen de bouwgrondprijzen met ongeveer tien percent. De stijging is niet overal even groot : in de provincies Antwerpen en Vlaams-Brabant is ze opvallend sterker. Het is zeer belangrijk dat de bevoegdheden huisvesting en ruimtelijke ordening met elkaar worden verbonden. Huisvesting beschikt immers over een decretaal vastgelegd instrumentarium om de grondprijzen te beïnvloeden, zoals het voorkooprecht, de erfpachtregeling en het grond- en pandenbeleid. Die mogelijkheden zouden moeten gekoppeld worden aan het probleem van de inhouding van onbebouwde percelen om speculatieve redenen.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik erken het probleem. De stijging van de grondprijzen heeft aanzienlijke sociale gevolgen. Op het einde van deze week zal ik daarover uitvoerig van gedachten wisselen met de Administratie Ruimtelijke Ordening. Een deel van het verschijnsel ontsnapt ons, omdat het tot de markt behoort : wegens de aanhoudend lage rentevoeten, stijgt de vraag, waardoor de druk op de prijzen vergroot. Over het algemeen beschikt Vlaanderen over voldoende bouwgrondreserves tot 2007, al zijn die niet gelijk over alle regio's verdeeld. In sommige kan het aanbod tijdelijk te laag zijn. De Vlaamse regering heeft principieel een aanpassing van het decreet Ruimtelijke Ordening goedgekeurd, waarin de gemeentebesturen bijkomende instrumenten krijgen voor het voeren van een selectief grondbeleid. We wachten nog op de afbakening van de groot- en kleinstedelijke gebieden. Aalst is klaar en Mechelen komt eraan. Voorts verwachten wij ook veel van de gemeentelijke en provinciale ruimtelijke structuurplannen. Van de eerste zijn er echter nog maar 4 klaar. De afdeling Ruimtelijke Planning van de administratie wacht op hun goedkeuring voor het uitwerken van de broodnodige woonbehoeftestudies. Ik ga hen evenwel vragen al een anticiperend onderzoek in te stellen. Tot slot is het mijn vaste voornemen de minister van Huisvesting in het overleg te betrekken.

Leo Peeters: Slechts één element ontbrak in het antwoord : ik vestig daarom andermaal uw aandacht op de kwalijke effecten van speculatie. Onbebouwde percelen worden daarbij met opzet niet op de markt gebracht om de prijzen te doen stijgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag nr. 59
van 8 november 1999
van de heer LEO PEETERS

A12 – Kruispunten

Verkeerslichten op autosnelwegen blijven een belangrijke oorzaak van zware verkeersongevallen. Dagelijks maken vrij veel automobilisten gebruik van de autosnelweg A12 als verbindingssas tussen enerzijds de twee grootsteden Antwerpen en Brussel en anderzijds de tussenliggende gemeenten.

De A12 kent nog steeds kruispunten met verkeerslichten. Hoewel reeds verscheidene onderzoeken aantoonen hoe gevaarlijk deze situaties zijn, blijven zij bestaan. De grootste problemen blijven de kop-staartaanrijdingen, de kruispuntmanoeuvres, de roodrijders, enzovoort.

Het afschaffen van dergelijke kruispunten kan deze problemen verhelpen en het aantal verkeersslachtoffers op deze weg sterk verminderen.

Weg	Gemeente	Plaats	1996	1997	1998
A12	Londerzeel	Kerkhofstraat	4	3	2
A12	Meise	Patatestraat	3	2	3

Op basis van deze ongevallencijfers kan de herinrichting van deze kruispunten niet opgenomen worden in het prioritair meerjarenprogramma 2000-2002. Beide kruispunten zijn momenteel uitgerust met roodlichtcamera's.

De afdeling Wegen Antwerpen van de administratie Wegen en Verkeer kent volgende zwarte punten :

Weg	Gemeente	Plaats	1996	1997	1998
A12	Puurs	Breendonkstraat	12	12	3
A12	Aartselaar	Langlaarsteenweg	6	7	4
A12	Aartselaar	Guido Gezellestraat	2	9	3
A12	Aartselaar	Kontichsesteenweg	8	11	6
A12	Wilrijk	Atomiumlaan	3	6	8

1. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de precieze evolutie van het aantal verkeersslachtoffers op de A12 ?
2. Bestaan er concrete plannen voor de nodige aanpassingswerken ofwel aan deze kruispunten, ofwel over het geheel van de weg ?

Zo ja, wanneer worden deze aanpassingen uitgevoerd ?

Antwoord

De vraag heeft betrekking op twee provincies, namelijk de provincie Vlaams-Brabant en de provincie Antwerpen.

De afdeling Wegen Vlaams-Brabant van de administratie Wegen en Verkeer heeft twee belangrijke kruispunten op haar grondgebied, namelijk de Kerkhofstraat en de Patatestraat op het grondgebied van de gemeenten Londerzeel en Meise.

De volgende ongevallen werden ter hoogte van deze kruispunten geregistreerd :

Breendonkstraat in Puurs (km 17,4), Langlaarsteenweg, Guido Gezellestraat en Kontichsesteenweg in Aartselaar (km 27,3 – 28,9 en 29,3) en Atomiumlaan in Wilrijk (km 30,5).

De volgende ongevallen werden ter hoogte van deze kruispunten geregistreerd :

Hieruit blijkt dat het aantal ongevallen op het grondgebied van Antwerpen aanzienlijk hoger ligt dan op het grondgebied van Vlaams-Brabant. Bij de herinrichting van de kruispunten uit oogpunt van veiligheid, zal dan ook voorrang worden gegeven aan de kruispunten gelegen op het grondgebied van de provincie Antwerpen.

De administratie Wegen en Verkeer wenst de gehele autosnelweg A12 op termijn aan te leggen conform de vereisten van een primaire weg – categorie 1. De aanpassing van de kruispunten naar ongelijkvloerse oplossingen (tunnels, viaducten) maakt hiervan deel uit.

De opmaak van een streefbeeld voor de heraanleg van de A12 en de vlak ernaast gelegen gewestweg N177 kan pas geschieden nadat het provinciaal ruimtelijk structuurplan werd afgerond. Hierin dient tevens een oplossing te worden gezocht voor de Antwerpse baanwinkelproblematiek op het wegvak Antwerpen-Boom. De programmatie van de werken zal, gelet op de omvang ervan over verschillende jaren moeten worden gespreid.

Vraag nr. 33
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :
Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelij-
ke Kansen
Vraag nr. 45
van 2 december 1999
van de heer Leo Peeters
Blz. 655

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt
door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van
Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 97
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Onze huidige samenleving is zodanig georganiseerd dat van iedere potentiële werknemer wordt verlangd dat hij of zij zich flexibel en mobiel opstelt tegenover de onderneming. Bijgevolg blijft het voor gehandicapten die over de nodige capaciteiten beschikken toch moeilijk om zich waar te maken in de bedrijfswereld. Hun handicap heeft ongetwijfeld een weerslag op hun flexibiliteit en mobiliteit.

Door de jaren heen heeft men vervolgens getracht dergelijke discriminaties weg te werken via het invoeren van allerlei gunstige aanwervingsmaatregelen in de privé-sector.

In de openbare diensten van de Vlaamse Gemeenschap werden maatregelen genomen waarbij de betrokken afdelingen werden verplicht om een bepaald minimumpercentage mindervaliden in dienst te nemen. Op die wijze bevorderde men de tewerkstelling van deze doelgroep binnen de Vlaamse openbare diensten.

Het betreft hier echter een minimumpercentage, zodat de besturen dit percentage mogen overschrijden.

1. Hoeveel gehandicapten worden op dit ogenblik tewerkgesteld in de administratie en de diverse VOI's (Vlaamse openbare instellingen) die onder de bevoegdheid van de minister vallen ?
2. Kan de minister de evolutie weergeven van deze vorm van tewerkstelling over de laatste jaren ?
3. Werden reeds speciale programma's uitgewerkt om een verhoogde indienstneming van gehandicapten te bevorderen en zo ja, welke en voor welke functies ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 47
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Onze huidige samenleving is zodanig georganiseerd dat van iedere potentiële werknemer wordt verlangd dat hij of zij zich flexibel en mobiel opstelt tegenover de onderneming. Bijgevolg blijft het voor gehandicapten die over de nodige capaciteiten beschikken, toch moeilijk om zich waar te maken in de bedrijfswereld. Hun handicap heeft ongetwijfeld een weerslag op hun flexibiliteit en mobiliteit.

Door de jaren heen heeft men vervolgens getracht dergelijke discriminaties weg te werken via het invoeren van allerlei gunstige aanwervingsmaatregelen in de privé-sector.

In de openbare diensten van de Vlaamse Gemeenschap werden maatregelen genomen waarbij de betrokken afdelingen werden verplicht om een bepaald minimumpercentage mindervaliden in dienst te nemen. Op die wijze bevorderde men de tewerkstelling van deze doelgroep binnen de Vlaamse openbare diensten.

Het betreft hier echter een minimumpercentage, zodat de besturen dit percentage mogen overschrijden.

1. Hoeveel gehandicapten worden op dit ogenblik tewerkgesteld in de administratie en de diverse VOI's (Vlaamse openbare instellingen) die onder de bevoegdheid van de minister vallen ?
2. Kan de minister de evolutie weergeven van deze vorm van tewerkstelling over de laatste jaren ?
3. Werden reeds speciale programma's uitgewerkt om een verhoogde indienstneming van gehandicapten te bevorderen en zo ja, welke en voor welke functies ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 22
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie
Vraag nr. 97
van 2 december 1999
van de heer Leo Peeters
Blz. 487

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt
door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van
Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 110
van 25 februari 2000
van de heer LEO PEETERS

Minimumenergielevering – Evaluatie

Tijdens de vorige legislatuur kwam het decreet van 20 december 1996 tot regeling van het recht op een minimumlevering van elektriciteit, gas en water tot stand, omdat de praktijk uitwees dat er steeds meer mensen zijn die een aantal basisvoorzieningen zoals huisvesting en elementaire nutsvoorzieningen, niet meer kunnen betalen.

In elke gemeente werd vervolgens een lokale adviescommissie (LAC) opgericht waarin het plaatselijke OCMW een belangrijke rol speelt. Deze commissie staat in voor de naleving van voormeld decreet.

Een evaluatie van het recht op een minimumlevering van elektriciteit, gas en water werd voorop gesteld. Deze evaluatie heeft betrekking op de toepassing van het decreet van 20 december 1996 (Belgisch Staatsblad van 8 februari 1997), het besluit van de Vlaamse regering m.b.t. de samenstelling en de werking van de lokale adviescommissie van 16 september 1997 (Belgisch Staatsblad van 15 november 1997) en het besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de minimale levering van elektriciteit en tot regeling van de procedure bij wanbetaling van 16 september 1997 (Belgisch Staatsblad van 15 november 1997).

Een eerste evaluatie in dit kader vond dan ook plaats in januari 1999.

Sinds het aantreden van de nieuwe regering hebben we niets meer vernomen met betrekking tot nieuwe evaluaties. Het is toch belangrijk dat dergelijke evaluaties correct, tijdig en efficiënt plaatsvinden. De huidige stilte rond die evaluatie schept de nodige twijfel bij de betrokken instellingen, zoals OCMW's en de bevoegde administratie.

Daarom had ik graag van de minister het volgende vernomen.

1. Heeft zij reeds initiatieven genomen om dit probleem op te lossen ?
2. Wanneer vindt de volgende evaluatie concreet plaats ?
3. Op welke manier wordt ervoor gezorgd dat de evaluatie voortaan tijdig gebeurt ?

Antwoord

1. De OCMW's werden in een omzendbrief van de vorige ministers Martens en Peeters (BS 31 januari 1998) aangemaand om de toepassing van het decreet van 20 december 1996 tot regeling van het recht op een minimumlevering van elektriciteit, gas en water en zijn uitvoeringsbesluiten te evalueren. De resultaten hiervan werden echter niet binnen de Vlaamse administratie verzameld en geanalyseerd.

Om een evaluatie van de LAC's te verkrijgen, nam ik het initiatief voor een evaluatiegesprek met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten en de vereniging W.inT. (Wonen in Turnhout), een vereniging waar armen het woord nemen.

De vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heeft in 1999 een kleine schriftelijke bevraging gedaan bij een dertigtal OCMW's. De resultaten werden reeds met een kabinetsmedewerkster besproken.

Op 24 februari vond er een ontmoeting plaats tussen de vereniging W.inT. (Wonen in Turnhout), een vereniging waar armen het woord nemen, en een kabinetsmedewerkster. Onderwerp van deze ontmoeting was een evaluatie van de LAC's vanuit de ervaring van armen. Deze vereniging zal op 15 mei aanstaande, op een algemene vergadering van het Vlaams Forum voor Armoedebestrijding, de resultaten van een ruimere bevraging bij verenigingen waar armen het woord nemen, voorstellen.

2. Uit het evaluatiegesprek met de verenigingen "waar armen het woord nemen", komen een aantal knelpunten naar voor die zeker moeten worden bekeken : onder andere de interpretatie van "onwil" om te betalen, de grote verschillen in toepassing tussen de verschillende LAC's, de dubbele rol van het OCMW, de gevolgen van het leven met 6 ampère voor kinderen, zieken, ... en een mogelijke verhoging van dit minimum.

De gesprekken zullen met het oog op 15 mei nog zeker worden voortgezet.

3. Uit de evaluatiegesprekken zal blijken hoe die permanente evaluatie op een effectieve en efficiënte manier vorm kan krijgen.

Vraag nr. 23
van 28 oktober 1999
van de heer LEO PEETERS

Gemeenteraadszittingen – Frequentie

Het is uitermate belangrijk dat de lokale democratie optimaal functioneert en dat de verkozen en verantwoordelijke mandatarissen optimale kansen krijgen om bij het beleid te worden betrokken. Al te vaak stelt men immers vast dat de gemeenteraadsleden nog onvoldoende worden betrokken en dat men zelfs niet het vereiste aantal gemeenteraden organiseert. Artikel 85 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt nochtans dat de gemeenteraad minstens tienmaal per jaar dient te vergaderen.

1. Kan de minister een overzicht verstrekken van het aantal gemeenteraadszittingen per Vlaamse gemeente voor het jaar 1998 ?
2. Welke initiatieven werden er reeds overwogen om dit te stimuleren ?
3. Welke maatregelen werden er reeds genomen ten opzichte van de besturen die dit vereiste aantal niet halen ?

Antwoord

Ik heb de gouverneurs van de vijf Vlaamse provincies verzocht een onderzoek te willen instellen naar het aantal gemeenteraadszittingen dat in de loop van het jaar 1998 in de verschillende Vlaamse steden en gemeenten werd gehouden.

Ik zal, na ontvangst van de resultaten van het onderzoek van de gouverneurs, de Vlaamse volksvertegenwoordiger hiervan in een aanvullend antwoord in kennis stellen.

Gratis openbaar vervoer – Vlaams-Brabant

In de maand november 1999 stelde ik een schriftelijke vraag m.b.t. de situatie van het gratis openbaar vervoer in de provincie Vlaams-Brabant. Het antwoord op vraag twee strookte echter niet met de gestelde vraag en daarom vraag ik de minister vice-president mij alsnog een antwoord op de toen gestelde vraag te willen verstrekken (*vraag nr. 85 van november 1999, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 4 februari 2000, blz. 480 – red*).

De vraag wordt voorafgegaan door de toepasselijke inleiding.

"De recente initiatieven die de Vlaamse regering trof in het kader van het gratis openbaar vervoer met De Lijn zijn zeker positief te noemen. Dergelijke projecten verhogen enerzijds de mobiliteit van bepaalde sociale groepen en anderzijds worden hierdoor sociale contacten in stand gehouden. Voormelde initiatieven kennen echter slechts een gunstig effect indien het aanbod aan lijnbussen voldoende is en de verbindingen op regelmatige tijdstippen worden verzekerd. Daarnaast is het ook belangrijk dat de betrokken doelgroep makkelijk toegang krijgt tot De Lijn. Deze toegang kan worden vereenvoudigd via het oplossen van allerlei technische en praktische problemen, door bijvoorbeeld in meer haltes te voorzien op de verbindingen, ..."

1. Bestaat er een overzicht voor de provincie Vlaams-Brabant van het gebruik dat thans wordt gemaakt van de bestaande verbindingen en van de frequentie van de verbindingen en de haltes per lijn ?
2. Wat bestaat er reeds aan initiatieven met betrekking tot de uitbreiding en aanpassing van het aanbod ?
3. Welke aanvragen en voorstellen bestaan er reeds om de echte basismobiliteit te kunnen realiseren ?
4. Welke initiatieven heeft de minister vice-president reeds genomen om het fenomeen van de "belbus" te promoten en te stimuleren ?

Antwoord

1. Het overzicht van frequenties en haltes is te vinden in de dienstregelingen.

Het overzicht van het gebruik van bestaande verbindingen daarentegen is momenteel nog niet beschikbaar. Een gedetailleerd onderzoek daaromtrent is nog in uitvoering.

2. De invoering van het gratis vervoer voor vijftienzestigplussers gebeurt op een stelselmatige wijze. Op dit moment hebben nog niet alle vijftienzestigplussers hun netabonnement ontvangen. De Lijn volgt van nabij de invloed op de vraag.

Wat de uitbreiding van het aanbod betreft, wordt momenteel een dossier voorbereid om in te spelen op het succes van het gebruik van het geregeld vervoer door vijftienzestigplussers. Deze voorbereiding kan pas worden afgerond als de volledige invloed van de vijftienzestigplussers op de vraag kan worden opgemeten.

3. Op de relatief korte termijn van vijf jaar moet het recht op basismobiliteit voor Vlaanderen worden gerealiseerd. Voor de invoering van basismobiliteit werd een objectieve behoeftanalyse opgesteld om de prioriteiten te bepalen. Deze prioriteitstelling heeft als doel projecten te ontwikkelen voor de gebieden die het meest afwijken van de norm basismobiliteit.

In Vlaams-Brabant worden volgende projecten door de entiteit ontwikkeld voor realisatie in de loop van 2000 : belbus Tremelo-Keerbergen, Aarschot Stadsbussen, belbus Aarschot. Als reserve worden de projecten belbus Diest en Scherpenheuvel uitgewerkt.

4. Op dit moment is er geen algemene campagne voor Vlaanderen in het kader van de belbussen gepland. Een algemene promotiecampagne zou in een aantal gebieden onnodige verwachtingen creëren.

Bij de opstart van een concreet project wordt er een budget uitgetrokken om de belbus te promoten. Deze promotie wordt aangepast aan de communicatiekanalen die voorhanden zijn in het betrokken gebied. Bij de promotie van een belbus is de samenwerking met de lokale besturen ook zeer belangrijk.

De promotie van de aanbodsverhoging verloopt dus in eerste instantie ook via de gemeentelijke informatiekkanalen.

Vraag nr. 57
van 11 januari 2000
van de heer LEO PEETERS

*Aanslagbiljetten huisvuilaks Wezembeek-Oppem –
Taalgebruik*

Het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppem verstuurde de aanslagbiljetten voor de huisvuilbelasting in het Nederlands of het Frans naargelang de taalaanhörigheid van de betrokken inwoners. Dergelijke handeling is onwettig en volledig in strijd met de van kracht zijnde rondzendbrieven.

De minister heeft hierop gereageerd door de gouverneur van Vlaams-Brabant de opdracht te geven de betrokken gemeente op deze fout te wijzen. Aldus moet er worden overgegaan tot het terugstorten van de op illegale wijze geïnde bedragen.

1. Is er momenteel reeds duidelijkheid over de redenen waarom deze verzending toch op een illegale manier kon gebeuren ?

Wie draagt daarvoor de verantwoordelijkheid ?
Wie heeft daartoe opdracht gegeven ? Is er een uitdrukkelijke opdracht teruggevonden ?

2. Welke specifieke te volgen procedure is van toepassing voor de terugbetaling ?
3. Welke timing heeft de minister vooropgesteld om dit probleem opgelost te zien en de terugbetaling uit te voeren ?
4. Zal de met voormeld onderwerp overeenstemmende post in de rekening worden geschrapt en op die manier dus ook niet worden goedgekeurd ?

Antwoord

Artikel 4, § 1 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging- en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen bepaalt dat de gemeentelijke belastingkohieren worden vastgesteld en uitvoerbaar verklaard door het college van burgemeester en schepenen, en daarna tegen ontvangstbewijs worden overgezonden aan de met de invordering belaste ontvanger die onverwijld instaat voor de verzending van de aanslagbiljetten.

Met die regeling heeft de wetgever een functionele scheiding doorgevoerd tussen het orgaan dat de belastingen vaststelt en de ambtenaar die instaat voor de invordering.

Uit het onderzoek dat de gouverneur heeft ingesteld, is gebleken dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding. De verzending van de aanslagbiljetten overeenkomstig het vastgestelde kohier maakt deel uit van de procedure tot invordering, bevoegdheid die de wetgever uitdrukkelijk aan de ontvanger toeweest en waarin het college niet tussenbeide kan komen.

In een brief van 11 januari 2000 aan de gouverneur stelt het college van burgemeester en schepenen van Wezembeek-Oppem dat het drukken van de aanslagbiljetten en het versturen ervan naar de belastingplichtigen, zoals de voorbije jaren, werd overgelaten aan een gespecialiseerde firma, zonder dat daarbij een verschil kan worden aangegeven met de procedure zoals gevolgd tijdens het voorgaande dienstjaar.

Nog volgens het college is het enige bijzondere element in dit dossier dat de gemeenteontvanger op dat ogenblik met vakantie was en dat bijgevolg, gelet op zijn afwezigheid, het de burgemeester is geweest die aan de gespecialiseerde firma opdracht heeft gegeven de aanslagbiljetten af te drukken. Het college beroept zich daarbij op het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst.

De gouverneur heeft daarop in een brief van 26 januari 2000 aan het college van burgemeester en schepenen de vraag gesteld of "de burgemeester aan de bewuste firma niet alleen gevraagd heeft de aanslagbiljetten af te drukken maar om ze eveneens te versturen".

Het college heeft daarop nog geen antwoord verstrekt.

Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger kan vaststellen, volgt de gouverneur van Vlaams-Brabant dit dossier op de voet op.

In dit verband heeft de gouverneur eveneens gesteld dat dergelijke onregelmatig verstuurde aanslagbiljetten geen aanleiding kunnen geven tot rechtmatige inningen. In dit verband heeft de gouverneur gewezen op de artikelen 54 en 66 van het Algemeen Reglement op de Gemeentelijke Computabiliteit, waarin de bepalingen zijn opgenomen dat de ontvanger ten onrechte geïnde bedragen kan terugbetalen zonder betalingsbevel van het college.

Ik sluit mij aan bij de handelingen die de gouverneur in deze aangelegenheid heeft gesteld. Ik wens niet vooruit te lopen op verdere juridische stappen die eventueel zouden worden ondernomen.

Voor de goede orde herinner ik aan de procedure inzake de goedkeuring van de gemeenterekeningen.

Overeenkomstig artikel 244, § 1 van de Nieuwe Gemeentewet is de begrotingsrekening onderworpen aan het goedkeuringstoezicht van de bestendige deputatie.

De gouverneur en bij weigering van goedkeuring de gemeente, kunnen bij de Vlaamse regering in beroep gaan tegen de beslissingen van de deputatie.

Vraag nr. 33
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken
en Energie

Vraag nr. 97

van 2 december 1999

van de heer Leo Peeters

Blz. 487

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt
door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van
Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 26
van 8 november 1999
van de heer LEO PEETERS

Bezwaarschriften gemeentebelasting – Taalgebruik

Verscheidene rechts- en informatiebronnen geven een overzicht van het taalgebruik bij de indiening van een bezwaarschrift inzake gemeentelijke kohierbelastingen.

Hierbij stel ik echter vast dat voormelde bronnen elkaar tegenspreken en dit bijgevolg in de praktijk verwarring schept voor de betrokken partijen in het geschil.

Zo blijkt er onduidelijkheid te bestaan binnen de Vlaamse gemeentebesturen met betrekking tot de taal die zij dienen te gebruiken bij het opstellen van akten en bij het voeren van geschillen die Franstalige particulieren betreffen. Deze problematiek doet zich voor zowel tussen een Vlaamse gemeente en Franstaligen die in een in het Vlaamse taalgebied gelegen gemeente wonen, als tussen een Vlaamse gemeente en Franstaligen die wonen in een gemeente gelegen in het Waalse taalgebied.

1. Werde deze problematiek reeds onderzocht en zo ja, wat waren de conclusies ?
2. Werden er reeds initiatieven genomen om dergelijke twistpunten tussen Vlaamse gemeenten en anderstalige particulieren te voorkomen en zo ja, welke ?
3. Worden er maatregelen genomen ten opzichte van partijen die zich niet aan de geldige taalregeling houden ?

Antwoord

Met uitzondering van de faciliteitengemeenten verloopt in het Vlaamse gewest de hele procedure voor het college van burgemeester en schepenen inzake bezwaarschrift tegen een gemeentebelasting, zoals bepaald in het koninklijk besluit van 12 april 1999 tot bepaling van de procedure voor de gouverneur of voor het college van burgemeester en schepenen inzake bezwaarschrift tegen een provincie- of gemeentebelasting, in het Nederlands.

De beslissing van het college van burgemeester en schepenen over een bezwaarschrift tegen een gemeentebelasting wordt genomen in het Nederlands.

De betekening van de beslissing is gesteld in het Nederlands of in het Frans in de randgemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek en Wemmel, in het Nederlands in de taalgrensgemeenten of de randgemeenten Sint-Genesius-Rode en Wezembeek-Oppem. In deze laatste gemeenten kan iedere belanghebbende bij de dienst die de akte heeft opgemaakt een gewaarmerkte vertaling in het Frans verkrijgen met waarde van uitgifte of gelijk-luidend afschrift.

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde problemen werden mij tot op heden in geen enkel concreet geval signaleerd. Mochten er mij in de toekomst wel gegevens bekend raken of mochten er concrete klachten worden geformuleerd waaruit deze problemen blijken, zal ik onverwijd de nodige maatregelen nemen.

Vraag nr. 28
van 8 november 1999
van de heer LEO PEETERS

Huisvestingspremies – Automatische toekenning

Het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap kent tal van premies en tegemoetkomingen toe in de huisvestingssector. Verscheidene gemeentebesturen baseren zich vervolgens op dergelijke premies om in het kader van een samenhangend beleid een aanvullende premie of tegemoetkoming uit te keren.

Het voordeel van voormelde werkwijze is dat op dergelijke manier tevens tot een ambtshalve tegemoetkoming kan worden overgegaan. Hierdoor moet de bevolking niet meer zelf een aanvraag indienen, en ontvangen gerechtigden automatisch deze uitbetaling.

Een niet onbelangrijk probleem is evenwel dat de gemeentebesturen slechts trimestrieel in kennis worden gesteld van de toegekende premies. Bijgevolg moet de inwoner toch wel vrij lang wachten op dit automatisch recht.

Verwonderlijk is wel dat wordt gesteld dat bij een maandelijkse kennisgeving aan de gemeenten enerzijds de kosten zouden oplopen en anderzijds meer vergissingen zouden kunnen gebeuren.

1. Wordt dit systeem van automatische toekenning nog beter uitgewerkt ?
2. Wat betekent het antwoord dat maandelijkse mededelingen meer vergissingen zouden kunnen veroorzaken ?
3. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om de maandelijkse melding toch mogelijk te maken ?

Antwoord

1. Om de drie maanden drukt het Centrum voor Overheidsinformatica (COI) in Haasrode (Leuven) een listing af met de opgave – per gemeente – van de personen die in het kader van de sociale huisvesting middels een tijdens het voorafgaand trimester ondertekend besluit aanspraak kunnen maken op een toelage van het Vlaams Gewest, zijnde een tegemoetkoming in de hypothecaire leninglast, een verbeterings- en/of aanpassingspremie, een installatiepremie, een huursubsidie of een huisvestingspremie.

Deze listings worden vervolgens door de administratie per post verdeeld over de steden en gemeenten. Het betreft hier een gratis dienstverlening van het Vlaams Gewest.

De huidige driemaandelijke periodiciteit wordt momenteel niet algemeen in vraag gesteld, zodat er ook in beginsel geen onmiddellijke aanleiding bestaat om het huidige systeem bij te sturen.

2. Rekening houdende met de ervaringen in het verleden zou ik moeten besluiten dat sommige lokale besturen veeleer slordig omspringen met de hun toegezonden kennisgevingen.

Geregeld ontvangt de administratie immers verzoeken voor een afschrift m.b.t. één of meerdere van de voorbije trimesters, waarbij als reden wordt opgegeven dat men het origineel exemplaar nooit zou ontvangen hebben. Sedert de verzending op naam is de toestand enigszins verbeterd, ofschoon ook nu nog de verzonden pakketten niet altijd de geadresseerde blijken te bereiken.

Door de frequentie van de verzendingen van de noodgedwongen minder uitgebreide listings van vier naar twaalf per jaar te verhogen, groeit ook het risico op het verkeerd terecht komen. Het ontbreken van de listing voor één of meerdere afzonderlijke maanden kan bij de gemeenten ook de vraag doen rijzen of de lijst spoorloos is, dan wel of er voor de bewuste maand (en) geen begunstigden waren. De gesuggereerde werkwijze van een maandelijkse verzending strookt dus niet echt met de roep naar meer administratieve vereenvoudiging en druist in tegen het streven naar een meer rationele en efficiënte inzet van het beschikbare personeel.

3. De volgende initiatieven werden genomen.

Het COI werd uitgenodigd om :

- een analyse op te maken van de noodzakelijke aanpassingen aan het huidige programma, voor het geval men in de toekomst voor een maandelijkse afdruk zou opteren ;
- de hieraan verbonden kostprijs te berekenen.

Door middel van een bevraging zal bij alle steden en gemeenten in het Vlaamse gewest worden nagegaan, hoeveel er :

- een eigen toelage qua huisvesting (bouw, koop, renovatie of huur) verlenen;
- een eigen aanvraagformulierenbundel hebben opgesteld, dat men verplicht is aan te vullen en in te dienen;
- de eigen toelage automatisch toekennen op basis van de huidige kennisgevingen van het Vlaams Gewest;
- een maandelijks toezending van de huidige kennisgevingen verkiezen.

De resultaten van deze enquête zullen in de vorm van een aanvullend antwoord bezorgd worden, zodra alle reacties in mijn bezit zijn.

Voor de particulieren die zich met hun bericht houdende de definitieve berekening van de toelage op het gemeentebestuur aanbieden, kan de administratie – vóór de verzending van de listings – aan de hand van een individuele gefaxte afdruk uit het geïnformatiseerd dossierbestand aan de lokale diensten die erom vragen, bevestigen of de uitbetalingsprocedure al dan niet al lopende is. Zodra de vereffeningsprocedure gestart is, mag immers worden gesteld dat de gewestelijke tegemoetkoming ook daadwerkelijk zal worden uitgekeerd.